

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ΤΟΥ Κ. Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕ

ΤΑ ΤΟΠΙΚΑ ΜΑΣ ΦΑΓΗΤΑ

ΚΡΕΑΣ ΠΑΣΤΙΤΣΑΔΑ
(ΕΠΤΑΝΗΣΙΑΚΕΣ ΣΥΝΤΑΓΕΣ)

(Έστάλη υπό της κυρίας Μ. Β...)

Διαλέγουμεν κρέας ψαχνό, βωδινό, εις τὸ ὁποῖο κάμνομεν μερικὲς τρυπες μετὰ τὴν μύτη τοῦ μαχαιρίου καὶ τὶς παραγεμίζομεν με φετίτσες σκόρο καὶ ἀλατοπίπερο. Κατόπιν τὸ καθυροίζομεν ἢ τὸ κοκκινίζομεν με θούτυρο καὶ ἀρκετὰ κρεμμύδια κομμένα σὲ φέτες καὶ τὸ σβύνουμε με κρασί ἄσπρο—ἔχι ρετσίνας. Προσθέτομεν κατόπιν ἀνάλογο ντομάτα, ἀλατοπίπερο, λίγη κανέλλα, ἕνα-δυὸ φύλλα δάφνης καὶ λίγο ἀκόμα σκόρο καὶ τ' ἀφήνομεν νὰ σιγοθράσουν μέχρις ὅτου ψηθῇ τὸ κρέας καὶ μείνῃ ἀρκ. ἡ σάλτσα. Ἐτοιμάζομεν τότε καὶ μιὰ μακαρονάδα καὶ περιχύνουμε τὴν μισὴ σάλτσα ἐπ' αὐτῆς καὶ τὴν ὑπόλοιπην στὸ κρέας, τὸ ὁποῖον ἔχουμε κομμένο σὲ φέτες σὲ χωριστὴ πιατέλα.

ΨΑΡΙ Ἡ ΜΠΑΚΑΛΙΑΡΟΣ ΜΠΟΥΡΔΕΤΟ

(Έστάλη υπό της κυρίας ΕΛΕΝΗΣ ΤΣΙΜΕΡΛΗ)

Τὸ φαγητὸ αὐτὸ γίνεται εἴτε μετὰ μπακαλιάρου, εἴτε μετὰ φρέσκο φάρι. Ἄν εἶνε μπακαλιάρου, μουσκεύεται, ὅπως πάντα, νὰ ξαμμυρίσῃ καὶ καθαρίζεται ἀπὸ τὶς πέτσες καὶ τὰ λέπια. Βάζουμε τότε ἀνάλογο νερὸ νὰ θράσῃ μετὰ 3-4 κρεμμύδια μεγάλα χονδροκομμένα, ἀρκετὸ λάδι, πιπέρι μαῦρο καὶ κόκκινο καὶ λίγο μαϊντανό φιλό. Ἄμα θράσουν ὡς μισὴ ὥρα, ρίχνουμε τὸν μπακαλιάρου ἢ τὰ ψάρια νὰ θράσουν 10-15 λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ εἶνε ἔτοιμο τὸ φαγητό.

ΣΟΥΤΖΟΥΚΑΚΙΑ ΣΜΥΡΝΑΪΚΑ

Παίρνουμε κιμῶν ἀπὸ καλὸ μέρος βωδινοῦ ἕως 300 δράμια, τὸν ζυμώνουμε μετὰ δυὸ φέτες ψωμιοῦ ψιχα, μουσκεμένη, ἕνα κρεμμύδι μεγάλο φιλό, μιὰ κουταλιά τῆς σούπας κίμινο κοπανισμένο, λίγο μαϊντανό καὶ ἕνα αὐγό. Ἄφου τὰ ζυμώσουμε καλά, τὰ πλάθουμε μετὰ ἀλεῦρι, ὅπως τοὺς κεφτέδες εἰς σχῆμα ὅμως μακροῦ καὶ τὰ τηγανίζουμε. Κατόπιν τὰ θάζουμε σὲ κατσαρόλα νὰ θράσουν μετὰ ἀρκετὴ σάλτσα ντομάτα, τὸ θούτυρο τοῦ τηγανιστοῦ, ἕνα ποτήρι κρασί ἄσπρο καὶ ἀλατοπίπερο ἀνάλογο, μετὰ λίγη ζάχαρι, ἔαν εἶνε ξυνή ἢ ντομάτα. Ἡμπορεῖ δὲ νὰ σερβίρισθῶν μαζὺ μετὰ πιλάφι.

ΚΕΜΠΑΠ ΜΕ ΠΙΛΑΦΙ

Κόβουμε μικρὰ - μικρὰ κομματάκια κρέας ἀρνίσιο καὶ τὰ καθυροδίζουμε μετὰ ἀρκετὰ κρεμμύδια φιλά κομμένα καὶ θούτυρο, ὥστε νὰ ξανθίσῃ λίγο τὸ κρεμμύδι. Τὸ σβύνουμε τότε μετὰ ἕνα ποτήρι κρασί ἄσπρο καὶ προσθέτομε μετὰ λίγη ντομάτα ποὺ ῥετὴ ἢ μπελτὲ ἀναλυμένη μετὰ νερὸ, ἐπίσης ἀνάλογο ἀλατοπίπερο καὶ λίγη κανέλλα. Ἀφήνεται δὲ νὰ σιγοθράσῃ τὸ φαγητὸ ἕως ὅτου ψηθῇ τὸ κρέας καὶ ἀπομείνῃ μετὰ μιὰ πυκνὴ σάλτσα ντομάτα καὶ ἢ ὁποῖα σάλτσα θὰ δώσῃ γεῦσι στὸ πιλάφι, τὸ ὁποῖο γίνεται χωριστὰ σκέτο μόνον μετὰ νερὸ καὶ θούτυρο καὶ ἀλατοπίπερο. Σερβίρεται δὲ ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὸ πιλάφι, τὸ κρέας μετὰ τὴν σάλτσα του.

Ν. ΤΣΕΛΕΜΕΝΤΕΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΥΤΥΧΙΑ !..

Κάποτε σὲ μιὰ ἰταλικὴ κωμόπολι, εἶχε πάει ἕνας μικρὸς δραματικὸς θίασος, ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν μπορεσε νὰ θγάλλῃ οὔτε τὰ ἐξοδά του καὶ γι' αὐτὸ διελύθη κακὴν κακῶς. Οἱ ἠθοποιοὶ τοῦ ἔμειναν κυριολεκτικῶς στὸ δρόμο, ἔλεεινοὶ καὶ ἀπένταροι.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἠθοποιοὺς, ποὺ τὸν εἶχε θερίσει κυριολεκτικῶς ἢ πεῖνα, μπῆκε μιὰ μέρα σ' ἕνα μικρὸ ἐστιατόριον, παρήγγειλε ἕνα χορταστικώτατο γεῦμα, τὸ ὁποῖο καὶ κατεβρόχθισε σάν... θηρίο!

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ φαγητὸ του, ὁ ξενοδόχος τοῦ παρουσίασε τὸν λογαριασμό.

—Πόσα εἶνε; ρώτησε ἀτάραχος ὁ ἠθοποιός.

—22 λιρέττες καὶ ἑβδομήντα λεπτά...

—Ἐχετε ν' ἀλλάξετε ἕνα ἑκατοστάρικο;

—Βεβαίως.

—Τότε εἴσατε εὐτυχισμένοι ἄνθρωποι. Ἐγὼ δὲν ἔχω οὔτε μιὰ πεντάρικον στὴν τσέπη μου ἀποκρίθηκε ὁ ἠθοποιός.

Κι' ἀφήνοντας διαμαρτυρόμενο τὸν ξενοδόχο, σηκώθηκε κι' ἐφυγε...

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΑΓΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 4)

αἰα κίνησι τώρα, ἀπὸ φόβο μήπως ἐξαγριώσω περισσότερο τοὺς πειναλέους κι' ἔτοιμους νὰ μοῦ ριχτοῦν ἐχθροὺς μου...

Καθὼς λοιπὸν ὠπισθοχωροῦσα σιγαλά, μετὰ τὸ μισοκαμένο πειὰ σπέρτο στὰ δάχτυλά μου, οἱ σωροὶ τῶν ποντικίων κυμάτισαν ἀνήσυχτα. Γκρινιάσματα δισταχτικοῦ θυμοῦ κι' ἀμηχανίας, θγήκαν ἀπ' τὰ λεπτὰ λαρύγγια τους. Πλήθος ἀπὸ αὐτὰ συμμαζεύτηκαν κιάλας στὰ πσινά τους πόδια — σὲ στάσι ἐπιθετικὴ — ἔτοιμα νὰ μοῦ ριχτοῦν...

Ἐπνίξα τὸ λαχανιασμό μου καὶ κούνησα δυνατὰ τὸ κεφάλι μου. Ἡ ζάλη ποὺ μετὰ νάρκωνε, ἀλάφρωσε λίγο μετὰ τὰ βίαια αὐτὰ κινήματά μου. Ἐκανα ἄλλο ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω, προφυλακτικὰ. Μὰ κι' ὁ κύκλος τῶν τριχωτῶν μικροδαιμόνων κυμάτισε κι' αὐτός, κι' ἔγινε πιὸ σφιχτὸς ὁλόγουρά μου...

Τὰ δευτερόλεπτα κυλοῦσαν ἀγωνιωδῶς καὶ μοῦ φαινότουσαν σάν ὄρες. Σὲ κάθε δευτερόλεπτο ποὺ κυλοῦσε, τόσο δυνάμωνα ὁ ἀνήσυχος κυματισμὸς τῶν ποντικίων καὶ τόσο πιὸ ἀπειλητικὸς ὄνηχοῦσαν ἢ διαπεραστικὸς φωνίτσες των...

Γιετῶντας πειὰ τὸ σπέρτο, τὸ ὁποῖο τσουρούφλισε τὶς σάρκες τῶν δαχτύλων μου, ἔρριξα ἕνα βλέμμα ἀποφασιστικὸ πρὸς τὴν σκάλα... Παρρηθὺς θυθίστηκα στὴν πηχτὴ σκοτεινιά... Καὶ πάλι, μπήγοντας ἕνα οὐρλιαχτὸ λαχτάρου, ὠρμησα πρὸς τὴν σκάλα ἐκείνη τῆς σωτηρίας μου!

Ἀστραπιαία, ξαναοὐρλιαξα καὶ πάλι: Τὴν ἴδια ἐκείνη ἀκριβῶς στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποῖα ἔκανα νὰ ὀρμήσω πρὸς τὴν σκάλα, ἕνα θρόισμα ξαφνικὸ καὶ κεραυνοβόλο ἀκούστηκε ὁλόγουρά μου. Καὶ τρέχοντας ἐν τῷ μεταξύ καὶ πρὶν ἀκόμα προλάβω νὰ σκεφθῶ τί μοῦ συνέβαινε, χιλιάδες ποντικίων εἶχαν ὀρμήσει καταπάνω μου, σκαρφαλώνοντας στὸ πανταλόνι καὶ στὴν ράχη μου, τρυπώντας μέσα στὸ κορμί μου, ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ ποικάμισό μου, γκρινιάζοντας, γρατσουνίζοντας τὶς ἀνατριχιασμένες σάρκες μου καὶ λυγίζοντάς με θαρειά μετὰ τὸν ἀναρίθμητο καὶ φριχτὸ σωρὸ τους...

Σταμάτησα νὰ τρέχω κι' ἄρχισα νὰ κλωτσῶ καὶ ν' ἀναπηδάω σάν φρενιασμένους. Οὐρλιάσματα θραχνὰ ἔβγαίναν, ἀπ' τὸ ξερὸ καὶ σφιγμένο λαρύγγι μου. Κυλιόμουν χάμω, ἔκανα τοῦμπες, πηδοῦσα ὀρθός, καὶ πάλι ξανακυλιόμουν. Ἀνέμιζα σάν παράφρων τὰ χέρια μου, τινάζοντας μακρὰ μου τὰ ἀποτρόπαια τριχωτὰ μικροτέρατα, τὰ ὁποῖα ὥστόσο δὲν ἔπαυαν νὰ με χιλιοδαγκάνουν παντοῦ στὸ κορμί, νὰ με χιλιογρατσουνίζουν, νὰ φεύγουν μακρὰ μου τρομαγμένα καὶ πάλι νὰ μοῦ ξαναρρίχνωνται μετὰ πεινασμένη λύσσα...

—Βοήθειασαα!... Βοήθειασαα! οὐρλιασα διαπεραστικὰ σὲ μιὰ στιγμὴ, ἔχοντας πειὰ ἀνεβῆ τὴν πέτρινη σκάλα τοῦ ἀπαισίου ὑπογείου.

Κι' ἀμέσως ὕστερα, λουμένος στὸν ἰδρώτα, ἀνυσαίνοντας θαθεῖα καὶ μετὰ ἀνέκφραστη ἀγωνία, αἵματοστάλαχτος, μετὰ μισοσπαραγμένες ἀπὸ ἑκατομμύρια δοντιῶν τὶς ἀνατριχιασμένες σάρκες τοῦ κοριοῦ μου, καὶ κατακουρελιασμένος, κυλίστηκα λιπόθυμος στὸ πλακόστρωτο τοῦ διαδρόμου...

Τέσσερα ἡμερόνυχτα ἔμεινα ἀναίσθητος καὶ ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι τοῦ νοσοκομείου. Κι' ἄλλους δυὸ μῆνες, κατόπιν, χρειάστηκα ὅσο νὰ γιαιτρευθῶ τελείως...

—Εἶχες τύχη θουνό! μοῦ εἶπε ἕνας συνάδελφός μου στοργικὰ, ὅταν ἦρθε στὸ νοσοκομεῖο νὰ με δῆ, κατὰ τὶς πρῶτες μετὰ τὴν ἀναισθησία μου ἡμέρες. Ἡσούν τυχερός, ποὺ πρόλαβες ν' ἀνεβῆς ζωντανός, στὸν φωτισμένο διάδρομο!... Τὸ φῶς του, τρώμαξε τὰ ποντίκια, καὶ τᾶδιωξε πάλι κάτω στὶς σκοτεινὲς φωληές τους... Λίγο νᾶμενες ἀκόμα, ἐκεῖ στὸ φοβερὸ ὑπόγειο, θὰ βρισκαμε μονάχα τὸν ἀπογυμνωμένο ἀπὸ σάρκες σκελετὸ του!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΗ

Ὁ Ἀρίστιππος θλέποντας κάποτε τὸν Διογένη νὰ καθαρίζει καὶ νὰ πλένῃ μόνος του τὰ λαχανικά του, τοῦ εἶπε εἰρωνικὰ:

—Ἄν ἤξερες νὰ κολακεύσεις τὸ βασιληᾶ Διονύσιο, δὲν θὰ θρισκόσουνα τώρα στὴν ἀνάγκη νὰ πλένης μόνος σου τὰ λαχανικά...

—Κι' ἐσύ, ἀποκρίθηκε ὁ Διογένης μετὰ τὸ ἴδιο ὕφος, ἂν ἤξερες νὰ τρέφεσαι μόνον μετὰ λαχανικά, δὲν θὰ θρισκόσουνα τώρα στὴν ἀνάγκη νὰ κολακεύεις τὸν βασιληᾶ Διονύσιο καὶ νὰ εἶσαι δοῦλος του!...